

РЕШЕНИЕ

№ 223

гр. Провадия, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, Ш-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Сона В. Гарабедян

при участието на секретаря И.М.В.
като разгледа докладваното от Сона В. Гарабедян Гражданско дело № 20203130101109 по описа за 2020 година

Делото е образувано по искова молба, уточнена с молба вх. № 5216/14.12.2020 г., подадена от ЗАД „Алианц България“, ЕИК 040638060, против ЮН. Ш. ЮН., ЕГН *****, с която е предявен иск с правна квалификация чл. 274, ал. 2 от КЗ /отм./ и чл. 86 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 1930.14 лева – регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“, мораторна лихва в размер на 917.41 лева за периода от 07.03.2016 г. /получаване на покана за доброволно плащане/ до датата на подаване на исковата молба – 12.11.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.11.2020 г., до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че на 15.07.2015 г. в гр. *** ответникът Ю., като водач на МПС „Тойота Корола“ с ДК № ***, станал причина за реализиране на ПТП и виновно причинил вреди на МПС „Ситроен Берлинго“ с ДК № ***, собственост на П.В.П.. За настъпилото ПТП бил съставен протокол за ПТП № 2138 от 15.07.2015 г. С молба вх. № 5216/14.12.2020 г., подадена в изпълнение на указанията на съда, уточнява механизма на процесното ПТП: МПС „Тойота Корола“ при движение напред поради неспазване на правилата за движение – пресякло на червен светофар, реализирало ПТП с пресичащото напречния път МПС „Ситроен Берлинго“ с ДК № ***, като го ударило от лявата му страна.

На 17.07.2015 г. в ЗАД „Алианц България“ постъпило уведомление за щета на МПС, тъй като към момента на ПТП отговорността на причинителя на ПТП е била застрахована при ищеца по застраховка „Гражданска отговорност“ – застрахователна полица № *** със срок на застрахователно покритие от 24.02.2015 г. до 23.02.2016 г.

Причинените от горепосоченото ПТП вреди били подробно описани в опис на вещо лице по щета № 1000/15/417/500125. Щетите били отстранени в доверен сервиз на

застраховател. Стойността на вредата била в размер на 1930.14 лева, която била надлежно изплатена от застрахователя.

Твърди се, че всички вреди са били виновно причинени от водача ЮН. Ш. ЮН. при управление на МПС и към момента на ПТП същият е управлявал МПС без валидно свидетелство за управление на МПС.

Посочва се, че с писмо изх. № 310-03-1175/29.02.2016 г. ищецът поканил виновния водач доброволно да заплати сумата от 1930.14 лева, представляваща платеното застрахователно обезщетение. Поканата била получена на 07.03.2016 г., но ответникът и до момента не бил заплатил претенцията на застрахователя.

Моли за уважаване на исковите претенции. Претендира разноски. Посочва банкова сметка.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил отговор на исковата молба. Съобщението, ведно с препис от исковата молба с приложенията и уточнителната молба, е връчено на ответника на 19.01.2021 г. /л. 44/.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител или упълномощено лице. С молби вх. № 3629/07.09.2021 г., вх. № 1324/08.04.2021 г., вх. № 1453/16.04.2021 г. и вх. № 5099/19.11.2021 г. поддържа исковите и моли за тяхното уважаване. Претендира разноски и представя списък на разноските. Ответникът не се явява и не се представлява. Депозирал е молба вх. № 1479/19.04.2021 г., в която изразява становище за неоснователност и необоснованост на предявените искове. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на исковите претенции. Противопоставя се на искането на ищцовата страна за назначаване на САТЕ. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли исковите изцяло поради изтекла погасителна давност.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 от ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За основателността на предявения иск, в тежест на ищеца е да докаже пълно и главно, че в причинна връзка с противоправното поведение на ответника е настъпило събитие - ПТП, което съставлява покрит риск по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, за което ищецът в качеството си на застраховател по нея носи риска; че поради причиняване на описаните в исковата молба имуществени щети, е заплатил обезщетение на увреденото лице в размер, не по-голям от действителните вреди; твърдения механизъм на ПТП, в причинна връзка с който са нанесени описаните повреди на автомобила и размера на обезщетението, както и че ответникът е причинил събитието, управлявайки автомобила без валидно свидетелство за управление на МПС.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване, както и да установи обстоятелства, които изключват, унищожават или погасяват вземането, а при установяване на горните факти от ищеца – следва да докаже, че е погасил търсената сума.

Видно от констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2138, на 15.07.2015 г. около 11:10 часа, в гр. *** на кръстовището на бул. „Януш Хуняди“ и бул. „Цар Освободител“, ответникът като водач на МПС „Тойота Корол“ с ДК № ***, собственост на „Лукс Рент 2000“ ЕООД, ЕИК 203192515, който управлявал след отнето СУМПС № ***, преминал на червен сигнал на светофара и блъснал движещия се водач на МПС „Ситроен

Берлинго“ с ДК № ***, собственост на П.В.П., посока център. Били нанесени материални щети.

Протоколът е съставен при посещение от длъжностното лице на мястото на произшествието. По отношение на възприетите от съставителя факти, а именно разположението на автомобилите в пространството и щетите по МПС, документът има характер на официален удостоверятелен по смисъла на чл. 179 от ГПК. Длъжностното лице е удостоверило факти, които лично е възприел при посещението си на мястото на ПТП, поради което в свидетелстващата си част документът обвързва съда с материална доказателствена сила.

Той не се ползва с такава относно самия механизъм на ПТП, защото произшествието не се е осъществило в присъствието на съставителя на акта. Това обаче не означава, че ПТП не се е осъществило именно по начина, описан в протокола, т.к. приобщените доказателства са именно в тази насока.

С писмо вх. № 1543/21.04.2021 г. по делото е изпратена АНП, водена от сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – ***, образувана във връзка с ПТП, настъпило на 15.07.2015 г. Към писмото са приложени освен констативния протокол за ПТП с пострадали лица № 2138/15.07.2015 г., а също и заверени копия от АУАН № 209826/15.07.2015 г., НП № 15-0819-004664 на началника на ОДМВР- ***, сектор „Пътна полиция“ от 06.11.2015 г., с което на ответника е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 140 лева на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, както и административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В мотивите към постановлението е посочено, че водачът е управлявал МПС без СУМПС, което му е било отнето по административен ред със ЗППАМ № 15-0819-000182/18.03.2015 г. по чл. 171, т. 1 б. „д“ по описа на сектор ПП – ***. Същият не е съобразил поведението си със светлинните сигнали, с което виновно е нарушил чл. 6, т. 1 от ЗДвП, както и е управлявал МПС след като е лишен от това право по съответния ред, с което виновно е нарушил чл. 150 от ЗДвП. Постановлението е връчено на Ю.Ю. на 21.01. 2016 г. и е влязло в сила. Видно от приложения към преписката платежен документ от 28.01.2016 г., сумата в общ размер на 440 лева по горепосоченото наказателно постановление е била преведена от ответника по сметката ГД Национална полиция.

По делото е постъпило писмо от ОД на МВР – ***, Сектор „Пътна полиция“ вх. № 4019/01.10.2021 г., в което се посочва, че ответникът Ю.Ю. има издадено СУМПС № *** от ОДМВР – *** на 15.08.2013 г. и валидно до 15.08.2023 г. за категория „В“, придобита с протокол № 537/17.07.2013 г. от ОДМВР – Шумен. С писмото е изпратена справка за нарушител/водач на Ю.Ю., от която е видно, че със ЗППАМ № 15-0819-000182/18.03.2015 г. по описа на сектор ПП – ***, на основание чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП временно е било отнето СУМПС на ответника до заплащане на дължимата глоба.

Приети са застрахователна полица № ***/23.02.2015 г.; свидетелство за регистрация на МПС II-част № 003736598; уведомление за щета по МПС № 1000/15/417/500125; опис на щетите по щета № 1000/15/417/500125; доклад по щета № 1000/15/417/500125; нареждане разписка от 15.09.2015 г.; писмо изх. № 310-03-1175/29.02.2016 г.; известие за доставяне № ИД PS 1040 03GZ8K W, от които се установява, че към датата на ПТП между ответника и ищеца е съществувало валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ и че собственик на увредения товарен автомобил „Ситроен Берлинго“ с ДК № *** е П.В.П.. На 17.07.2015 г. последният е подал уведомление до застрахователя на ответника, по което е била образувана щета № 1000/15/417/500125. Изготвени са описи на щетите на увреденото МПС от автоексперт и доклад по щета № 1000/15/417/500125, съобразно които е определено обезщетение за плащане на собственика в размер на 1930.14 лева. Сумата е преведена от застрахователя по сметката на същия с платежно нареждане от 15.09.2015 г. На 29.02.2016 г. до ответника е била изпратена покана

за доброволно удовлетворяване на регресната претенция на ищцовото дружество, връчена на 07.03.2016 г., видно от приложеното известие за доставяне /л. 33/.

По делото е изслушано и прието заключение по допуснатата САТЕ, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено, неоспорено от страните. Според заключението описаното ПТП отговаря напълно с описаното в протокола за ПТП и е налице причинно – следствена връзка. Средната пазарна стойност на щетите на увреденото МПС „Ситроен Берлинго“ с ДК № *** е в общ размер на 4 924.12 лева. Доколкото с исковата молба не се претендират ликвидационни разноски, съдът не обсъжда отговора на втория въпрос от експертизата.

Застрахователят по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, който е заплатил застрахователно обезщетение на увреденото лице, може да се суброгира в правата на удовлетворения кредитор срещу причинителя на вредата, който е обезпечил своята деликтна отговорност при ищеца, в случай че ответникът виновно е причинил вредоносния резултат при управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

Възникването на това право се обуславя от установяването на кумулативното наличие на три групи юридически факти /материални предпоставки/: 1. породени права на увредения срещу причинителя на вредата на основание на чл. 45, ал. 1 ЗЗД – т.е. вредите да са причинени от делинквента, чрез негово виновно и противоправно поведение; 2. възникнало действително договорно правоотношение между делинквента и ищеца по договор за „Гражданска отговорност“ и заплащане от страна на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на застрахователно обезщетение на увреденото лице при настъпване на застрахователно събитие и 3. делинквентът да е управлявал МПС при причиняване на деликта без свидетелство за управление, като неговата деликтна отговорност да е обезпечена при ищеца със сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че е настъпил застрахователен риск, носен от ищеца, като в изпълнение на договорното си задължение по застраховка „Гражданска отговорност“, същият е заплатил застрахователно обезщетение в размер на исковата сума от 1930.14 лева.

След заплащането ищецът търси платеното обезщетение по реда на регреса. Регресното право на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите спрямо виновния водач се урежда от закона, действал към момента на неговото пораждане, а този момент е настъпването на застрахователното събитие по риска „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Приложимият закон по отношение на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите спрямо виновния застрахован водач, когато застрахователният договор с него е сключен при действието на отменения КЗ, застрахователното събитие /ПТП/ е настъпило при действието на отменения КЗ и плащането на застрахователното обезщетение от страна на застрахователя е осъществено при действието на отменения КЗ, какъвто е настоящият случай, е Кодексът за застраховането, обн. ДВ, бр.103 от 23.12.2005 г., в сила от 01.01.2006 г., отм. ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г. /по арг. от решение № 20/02.04.2021 г. по т.д. № 2695/2019 г. на ВКС, II т.о./. Следователно налице е хипотезата на чл. 274, ал. 2 от КЗ /отм./, според която застрахователят има право да получи платеното обезщетение от лицето, управлявало моторното превозно средство без свидетелство за управление.

Действително по делото не се установи ответникът да е управлявал МПС към момента на ПТП без валидно свидетелство за управление. Установи се обаче, че делинквентът е управлявал МПС при причиняване на деликта без СУМПС, което му е било временно отнето със ЗППАМ № 15-0819-000182/18.03.2015 г. по описа на сектор ПП – ***, на основание чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП, до заплащане на дължимата глоба.

Действалата към датата на ПТП - 15.07.2015 г., респ. – към момента на издаването на

ЗППАМ № 15-0819-000182/18.03.2015 разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП /в редакцията – ДВ, бр. 51/2007 г., впоследствие изменена - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., обявена за противоконституционна с РКС № 3 от 2021 г. - ДВ, бр. 26 от 2021 г./, е предвиждала, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство в нарушение на разпоредбата на чл. 157, ал. 8 - до заплащане на дължимата глоба, като според чл. 157, ал. 8 от ЗДвП /ДВ, бр.51 от 2007 г./ наказателното постановление заменя контролния талон за период от един месец след влизането му в сила, съответно решението или определението на съда при обжалване. Нормата е била изменена със ЗИД на ЗДвП, обн. ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., като в редакцията след изменението е предвиждала, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане - до заплащане на дължимата глоба.

С решение на Конституционния съд № 3 от 2021 г. - ДВ, бр. 26 от 30.03.2021 г. разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП в последната ѝ редакция е обявена за противоконституционна, като с решение на Конституционния съд № 3/28.04.2020 г., обн. ДВ, бр. 42/12.05.2020 г. е постановено, че по отношение на заварените от решението на КС неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага. Същевременно обаче, с последното е прието, че решението на Конституционния съд, с което закон, изменящ или отменящ действащ закон, се обявява за противоконституционен, няма възстановително действие. Предмет на конституционен контрол са само действащи правни актове като Конституционният съд не може да се произнесе в същото производство и за конституционносъобразността на предходната редакция на нормата, чието действие все още не е възстановено. В компетентността на Народното събрание е, ако прецени, да преодолее правния вакуум, който може да възникне от решението на Конституционния съд за противоконституционност на закон. Ето защо и предвид обстоятелството, че по отношение на действащата към датата на ПТП разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП в предходната ѝ редакция - ДВ, бр. 51/2007 г., липсва произнасяне на КС за нейната конституционносъобразност, следва да се приеме, че именно тя е приложима в настоящия случай.

Изразът „без свидетелство за управление“ по смисъла на чл. 274, ал. 2 от КЗ /отм./ означава, че водачът въобще няма издадено такова свидетелство за управление на МПС или издаденото свидетелство му е било отнето или иззето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП /така решение № 80/16.09.2014 г. по т.д. № 897/2012 г. на ВКС, II т.о./. Както беше посочено по – горе със ЗППАМ № 15-0819-000182/18.03.2015 г. по описа на сектор ПП – ***, СУМПС на ответника му е било временно отнето по административен ред на основание чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП. Видно от издаденото наказателно постановление № 15-0819-004664 от 06.11.2015 г., водачът е бил наказан с глоба за извършени нарушения по чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Въпросът за неговата законосъобразност и правилност не е предмет на настоящото производство. Същото е влязло в сила, а наложените с него наказания – изпълнени, доколкото ответникът е заплатил глобите в общ размер на 440 лева. От значение за разглеждания казус е дали са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 274, ал. 2 от КЗ /отм./, включително дали към момента на процесното ПТП водачът е бил без свидетелство за управление на МПС. Изложеното дава основание да се приеме, че ответникът е бил без свидетелство за управление по смисъла на чл. 274, ал. 2 от КЗ /отм./, поради което застрахователят има право на регрес към виновния

водач.

Обезщетението в размер на 1930.14 лева е изплатено от ЗАД „Алианс България“, в качеството му на застраховател на ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, на собственика на увредения товарен автомобил „Ситроен Берлинго“ с ДК № *** - П.В.П..

Обемът на регресното вземане се определя от закона – съгласно чл. 274 от КЗ /отм./ застрахователят има право да получи от застрахования платеното застрахователно обезщетение, т.е. правото на застрахователя се ограничава до размера на това, което той е платил в изпълнение на задължението си да носи застрахователния риск. Вземането възниква в размер на по-малката от двете суми – на извършеното плащане и на действителните вреди. Според САТЕ, последните възлизат на сума в по – висок размер от плащането, поради което се дължи претендираната сума.

Предявеният иск е доказан по основание и размер и следва да бъде уважен в цялост, ведно със законната лихва от постъпване на исковата молба в съда до погасяването, като последица.

По иска по чл. 86 от ЗЗД:

Съдът достига до извод за наличие на главен дълг. Задължението на делинквента за заплащане на изплатеното от застрахователя на гражданската му отговорност обезщетение е задължение без срок за изпълнение, към което, с оглед регресния характер на вземането, не може да се приложи разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Ирелевантен е и моментът на извършеното плащане, което има значение само за възникване на регресното право, но не и за поставяне на длъжника в забава /моментът на настъпване на изискуемостта на вземането не съвпада с момента на забавата/. Поради горното, за поставяне на длъжника в забава е необходима покана. От страна на ответника не е оспорено обстоятелството, че на 07.03.2016 г. същият е получил регресна покана /това се установява и от представените писмени доказателства - л. 32, 33/.

С изтичане на дадения с поканата двуседмичен срок за доброволно плащане, ответникът е изпаднал в забава и дължи лихва. Такава обаче се претендира за периода от датата на получаване на покана за доброволно плащане – 07.03.2016 г., до датата на подаване на исковата молба в съда – 12.11.2020 г., а не за периода след изтичане на последния ден за изпълнение, а именно от 22.03.2015 г. до 12.11.2020 г. Изчислено от съда съобразно чл. 162 от ГПК, обезщетението за забава възлиза на сумата от **909.89 лева за периода от 22.03.2015 г. до 12.11.2020 г. , до която искът следва да бъде уважен, а за разликата до пълния претендиран размер от 917.41 лева за периода от 07.03.2016 г. до 12.11.2020 г. - отхвърлен.**

По възражението на ответника за изтекла погасителна давност:

По въпроса за погасителната давност по отношение на регресните искове на застрахователя съществува задължителна практика на ВКС, обективизирана в ППВС № 7/77 и в постановени по новия съдопроизводствен ред на чл. 290 от ГПК решения – решение № 131/07.10.2011 г. по т. д. № 806/2010 г. на I т. о., решение № 70/23.06.2011 г. по т. д. № 624/2010 г. на I т. о., решение № 144/26.01.2010 г. по т. д. № 532/2008 г. на II т. о. и др. В посочените актове е прието, че регресните искове на застрахователя по чл. 81 от ЗЗ /отм./,

съответно чл. 274 от КЗ, се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност, която започва да тече от момента, в който застрахователят изплати обезщетенията на правоимащите лица; задължението на застрахователя да плати на третото лице и регресното му право срещу делинквента възникват по силата на закона – чл. 81 от ЗЗ /отм./, съответно чл. 274 от КЗ, а не от застрахователния договор, тъй като по силата на договора застрахователят се е освободил от отговорност с факта на изплащане на обезщетението. В случая застрахователят е изплатил обезщетението на третото лице на 15.09.2015 г., което е видно от представеното платежно нареждане /л. 31/, а исковата молба е изпратена на пощата на 12.11.2020 г.

От друга страна обаче, с т. 4 от ТП № 1/09.12.20213 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че по силата на изричната разпоредба на чл. 133, вр. чл. 131, ал. 2, т. 5 от ГПК, с изтичането на срока за отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, основани на съществуващи и известни нему към този момент факти, което се отнася и за възраженията за придобивна и погасителна давност – същите се преклудират в посочения срок, доколкото по естеството си не могат да се основават на нововъзникнал факт, тъй като с предявяване на иска давността се прекъсва /чл. 116, б. „в” от ЗЗД и чл. 84 от ЗС/. Както вече беше посочено по – горе, препис от исковата молба с приложенията и уточненията към нея е връчен на ответника редовно на 19.01.2021 г. /л. 44/, но в срока по чл. 131 от ГПК същият не е подал писмен отговор. Правопогасяващото си възражение ответникът е направил едва с молбата, подадена на 19.04.2021 г., поради което и предвид изложените по – горе съображения съдът намира, че същото е преклудирано и не подлежи на разглеждане.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане, разноски се дължат и на двете страни по съразмерност, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК. Ищецът е направил съответно искане, представил е списъци по чл. 80 ГПК и доказателства за сторени такива в размер на 127.21 лева – платена ДТ, 320 лева - депозит САТЕ и 695.19 с ДДС – адвокатско възнаграждение. По съразмерност се дължат разноски от 1139.38 лева за иския процес. Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани съобразно отхвърлената част от иска.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 274, ал. 2 от КЗ /отм./ ЮН. Ш. ЮН., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, област ***, ул. „***” № 15 ДА ЗАПЛАТИ на ЗАД „Алианс България“, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Княз Дондуков” № 59 сумата от 1930.14 лева /хиляда деветстотин и тридесет лева и четиринадесет стотинки/, представляващо регресно вземане за платено по силата на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, полица №№ ***/23.02.2015 г. застрахователно обезщетение за нанесени щети на товарен автомобил „Ситроен Берлинго“ с ДК № ***, собственост на П.В.П. по щета № 1000/15/417/500125 за пътнотранспортно произшествие, осъществено на 15.07.2015 г. около 11:10 часа в гр. *** на кръстовището на бул. „Януш Хуняди” и бул. „Цар Освободител”, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 12.11.2020 г., до окончателното плащане, както и сумата от 909.89 лева /деветстотин и девет лева и

осемдесет и девет стотинки/ - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 22.03.2016 г. до 12.11.2020 г., като ОТХВЪРЛЯ иска за обезщетение за забава за разликата над уважения размер до пълния претендиран такъв от 917.41 лева за периода от 07.03.2016 г. до 12.11.2020 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА ЮН. Ш. ЮН., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, област ***, ул. „***” № 15 ДА ЗАПЛАТИ на ЗАД „Алианс България“, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Княз Дондуков” № 59 сумата в общ размер на 1139.38 лева /хиляда сто тридесет и девет лева и тридесет и осем стотинки/, представляваща разноски за производството пред настоящата съдебна инстанция, определени по съразмерност, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ОС – ***.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____